

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад був здійснений за підтримки Фонду прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не зобов'язує Суд. Для отримання додаткової інформації ознайомтеся з повідомленням про авторські права в кінці цього документа.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційне повідомлення з юриспруденції Суду № 99

Липень 2007 р.

Jorgić проти Німеччини - 74613/01

Рішення від 12.7.2007 [Секція V]

Стаття 7

Стаття 7-1

Nullum crimen sine lege

Твердження заявника, що визначення злочину геноциду, застосоване національними судами, було неналежно широким: *немає порушення*

Стаття 6

Кримінальний процес

Стаття 6-1

Суд, встановлений відповідно до закону

Твердження заявника, що німецькі суди не мали юрисдикції судити його за тяжкі злочини, включаючи геноцид, скоєні в Боснії: *немає порушення*

Факти: У грудні 1995 року заявника арештували під час повернення до Німеччини із Боснії і Герцеговини за підозрою у причетності до скоєння актів геноциду у місцевості Добой між травнем і вереснем 1992 року. Обвинувачення проти нього включали організацію воєнізованого угруповання, яке жорстоко поводитись із мусульманськими селянами і вбивало їх, і що він особисто страчував селян. Зрештою, його визнали винним у геноциді і у вбивстві і засудили до довічного ув'язнення. У заяві до Суду він скаржився, зокрема, що німецькі суди неправильно взяли на себе юрисдикцію

судити його, і що їхня інтерпретація геноциду не мала засад у німецькому або міжнародному публічному праві. Щодо першого, то суд, який розглядав справу, постановив, що має юрисдикцію у цій справі порпи те, що стверджувані злочини відбулись у Боснії, оскільки існував правомірний зв'язок із німецькою військовою і гуманітарною місією у ній, а заявник прожив у Німеччині більше 20 років і був там арештований. Суд, який розглядав справу, не вважав, що міжнародне публічне право перешкоджає йому вивчати обвинувачення, особливо тому, що Міжнародний кримінальний трибунал для колишньої Югославії (МКТЮ) вказав, що не бажає перебирати на себе цю кримінальну справу. Рішення суду, який розглядав справу, після апеляції було залишене без змін, зокрема щодо принципу універсальної юрисдикції. Стосовно визначення злочину геноциду, суд, який розглядав справу, постановив, що вислів «знищення групи», вжите у німецькому Кримінальному кодексі, мало на увазі знищення групи як окремої соціальної спільноти і не вимагало знищення у біологічно-фізичному значенні. Він дійшов висновку, що заявник діяв із наміром знищити групу мусульман на півночі Боснії. Конституційний суд відмовився розглядати скаргу заявника і постановив, що не було порушено принцип, відповідно до якого кримінальний закон не має зворотнього застосування, оскільки тлумачення відповідного положення було передбачуваним і відповідало визначенню, яке застосовується у міжнародному публічному праві.

Право: Стаття 5 § 1 (а) і стаття 6 § 1 – Тлумачення німецькими судами Конвенції про запобігання геноциду і встановлення їхньої юрисдикції судити заявника за звинуваченням у геноциді були широко підтверджені законодавчими положеннями і юриспруденцією численних держав-учасниць Конвенції, а також Статутом і юриспруденцією МКТЮ. Окрім того, стаття 9 § 1 Статуту МКТЮ підтверджувала думку німецьких судів про співпадаючу юрисдикцію МКТЮ і національних судів, не накладаючи жодних обмежень на національні суди конкретних країн. Тлумачення німецькими судами відповідних положень і норм міжнародного публічного права не було неправомірним. Отже, вони мали розумні підстави встановити свою юрисдикцію судити заявника за звинуваченням у геноциді. Тобто, заявника судив «суд, встановлений відповідно до закону» (стаття 6 § 1), і його законно залишили під вартою після визнання винним «компетентним судом» (стаття 5 § 1 (а)).

Висновок: немає порушення (одноголосно).

Стаття 7 – Хоча багато авторитетних тверджень схилялись до вузької інтерпретації злочину геноциду, на той час кілька джерел вже тлумачили злочин геноциду так само, як і німецькі суди. Отже, заявник, за потреби – за допомогою юриста, міг розумно передбачати ризик того, що за такі діяння його звинуватять і засудять за геноцид. Суд також бере до уваги тяжкість і тривалість діянь, у яких заявника було визнано винним. Відповідно, тлумачення національними судами злочину геноциду можна розумно вважати таким, що відповідає суті цього злочину, і котре могло бути розумно передбачене заявником на час подій. Дотримуючись цих вимог, німецькі суди могли вирішувати, яке тлумачення злочину геноциду за національним правом їм слід застосовувати.

Висновок: немає порушення (одноголосно).

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька. Цей переклад був здійснений за підтримки Фонду прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не зобов'язує Суд, і Суд не несе відповідальності за його якість. Він може бути завантажений з бази даних судової практики Європейського суду з прав людини HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-яких інших баз даних, яким Суд надав його. Він може бути відтворений у некомерційних цілях за умови зазначення повної назви справи разом з вище вказаним повідомленням про авторські права і посиланням на Фонд прав людини. Будь-яку особу, яка бажає використовувати переклад або його частину в комерційних цілях, просимо зв'язатися за наступною адресою: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.

Click here for the [Case-Law Information Notes](#)